

игрища и по сватби, а въ полето за свободата на своя български народъ. Съ нѣколко другари Стефанъ въ 1851 година стигналъ въ Бѣлградъ, гдето главниятъ борецъ за българска свобода, Раковски, записвалъ юнаци и изработвалъ планъ за освобождение на България. Веднага Стефанъ се записалъ въ дружината на Раковски и се запозналъ съ старитѣ войводи: Панайотъ Хитовъ, Христо Македонски, дѣдо Илю и други.

Презъ 1862 г. въ Бѣлградъ дошли още български младежи за дружината на Раковски. Дошелъ и Василъ Левски отъ Карлово, Хаджи Димитъръ Асеновъ отъ Сливенъ, Василъ Друмевъ (по-сетне епископъ Климентъ) отъ Шуменъ и много други учени и писатели българи. Всички се записали въ дружината на Раковски. Започнало се военно обучение на българскитѣ младежи. Сега изпъкнали нѣколко души, които се отличавали съ своята здравина, пѣргавина и голѣма сръчностъ. Хаджи Димитъръ се отличилъ съ добрия си разсѣдѣкъ и голѣма предвидливостъ, Василъ Левски — съ бързия си ходъ и голѣмата си паметъ, а Стефанъ добруджанецъ — съ яки мускули, голѣма подвижностъ и чудна пѣргавина. Той билъ сръденъ ръстъ човѣкъ, ала красивъ на лице и обичалъ да се облича напето, съ леки потури, чиито крачоли и краища свръшвали съ дебела ивица гайтанъ. Голѣмо влияние надъ младитѣ ималъ Хаджи Димитъръ, който билъ подофицеръ и командувалъ отдѣление. Денемъ младежитѣ се обучавали на военно изкуство, а вечеръ и нощемъ слушали уроци отъ Раковски, Василъ Друмевъ и отъ други развити и образовани българи.

Раковски се погрижилъ да се изработи хубаво българско знаме, отъ зеленъ сукненъ платъ, съ разяренъ златенъ лъвъ по сръдата, съ надписъ: „Свобода или смъртъ“. На уроцитѣ най-добре внимавали Хаджи Димитъръ, Василъ Левски и Стефанъ отъ Добруджа. И за това тримата най-добре и ясно разбрали, че сега става дума не за старовремски хайдушки скитания по